

Nagy Gábor

Etúd

Ha minden elveszett,
elveszett minden ha:
beburkolózol
démonaidba.

Démonaidba
beburkolózol,
magadra is csak titkon,
futólag gondolsz.

Gondolsz futólag
magadra is, csak titkon,
ha átkelsz képzeletbeli
határainkon.

Határainkon
csak képzeletben,
ha átkelsz: egyedül
leszünk mi ketten.

Minden ha elveszett.
S ha elveszett a minden,
eggyé borzolódnak
kigyúló érzékeinkben.

Két kocsmai bagatell

1. Kenyér és bor

Kemény vagy, mint a szegetlen kenyér,
kérgében rekedt életem kovásza,
szívemet görcs, a borospoharat
sóvár-reszkető kezem markolássza.

Ha összeroppan, vérem: áldozat,
s te hullsz szét megannyi szilánkra,
tíz felől néz rám villanó szemed,
vér csöppen és ráalvad pupilládra.

2. Tükör-labirintus

Tükör-labirintus az élet.
Magammal összekoccan homlokom.
Rejtektútjaidba ki téved,
nem leli soha többé önmagát.

Megennélek, és üres űrt iszom.
Mint ki nem össze, csak naphosszat csuklik,
végleg megakadtál a torkomon.
Mámorod méreg: meg nem öl – s nem múlik.

Nyári pillanatkép

A felhő szétnyíló szeméremajkai
közül kiragyog az alkonyi nap
vöröse. Halkan suhog a zápor.